

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 49

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 ianuarie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 896 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 1 și 2 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.....	2-3	Decizia nr. 900 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.....	9-10
Decizia nr. 897 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.....	3-5	Decizia nr. 901 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate	10-13
Decizia nr. 898 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 66 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.....	5-7	Decizia nr. 902 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	13-14
Decizia nr. 899 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Protocolului referitor la Metodologia privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4 și ale art. 107 ¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe.....	7-9	Decizia nr. 903 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 896**

din 5 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 1 și 2
din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite
din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. 1 și 2 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Melania Elena Simion în Dosarul nr. 6.237/39/2005, număr vechi 2.147/C/2005, al Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde partea Societatea Comercială „M.P. Iris” — S.A., prin administrator judiciar Societatea Comercială „Mira Consulting” — S.R.L. București, reprezentată de avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.943D/2006, ce are ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, invocată de Viorica Nestor în Dosarul nr. 465/39/2006 al Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.759D/2006 și nr. 1.943D/2006 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul părții prezente nu se opune conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu această măsură.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.943D/2006 la Dosarul nr. 1.759D/2006, ce a fost primul înregistrat.

Având cuvântul, reprezentantul părții Societatea Comercială „M.P. Iris” — S.A. solicită respingerea excepției, arătând că textele de lege criticate sunt în conformitate cu dispozițiile invocate din Legea fundamentală. Mai mult, arată că argumentele autoarei excepției în susținerea admiterii acesteia privesc fondul cauzei deduse judecării instanței, iar nu constituționalitatea prevederilor legale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, iar, pe de altă parte, regimul juridic al nulității absolute asigură ocrotirea dreptului de proprietate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 26 mai 2006 și 29 mai 2006, pronunțate în dosarele nr. 6.237/39/2005, număr vechi 2.147/C/2005, și nr. 465/39/2006, **Curtea de Apel Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. 1 și 2 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.** Excepția a fost ridicată de Melania Elena Simion și, respectiv, de Viorica Nestor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia arată că sunt cumpărătoare de bună-credință ale unor apartamente, în temeiul Legii nr. 85/1992, contractele de vânzare-cumpărare fiind încheiate cu încălcarea dispozițiilor legale din culpa exclusivă a vânzătorului. Se susține că sancțiunea nulității absolute a unor astfel de contracte, instituită de textul de lege criticat, contravine principiilor constituționale referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor constituționale, egalitatea în drepturi și protecția proprietății, dat fiind faptul că nulitatea poate fi invocată inclusiv de vânzător, care se prevalează, în acest mod, de propria culpă.

Curtea de Apel Suceava — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că posibilitatea invocării nulității absolute de către orice persoană interesată este în deplină concordanță cu principiul constituțional al egalității în drepturi și constituie o garanție privind legalitatea modului de dobândire a proprietății, în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi din Legea fundamentală.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, arătând că acestea nu instituie nici o discriminare pe criterii arbitrare și sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. 1 și 2 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, potrivit căroră: „— *Contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea dispozițiilor Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi sunt lovite de nulitate absolută.*

Nulitatea poate fi invocată de orice persoană și pe orice cale.“

În opinia autoarelor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 1 și 2 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Melania Elena Simion și de Viorica Nestor în dosarele nr. 6.237/39/2005, număr vechi 2.147/C/2005, și nr. 465/39/2006 ale Curții de Apel Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 897

din 5 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Pan Guanhua în Dosarul nr. 37.655/2/2005 (4.560/2005) al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției, fiind prezent și traducătorul autorizat de limbă chineză, domnul Ioan Budura. Se constată lipsa părții Autoritatea pentru străini, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.018D/2006, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Fu Songlin în Dosarul nr. 1.402/2/2006 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției, constatându-se lipsa părții Autoritatea pentru străini. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorii excepției de neconstituționalitate și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 2.018D/2006 la Dosarul nr. 1.768D/2006, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților.

Autorii excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele expuse în notele scrise aflate la dosarul cauzei. De asemenea, dezvoltă și situația de fapt care îi determină să nu dorească să se întoarcă în țara de origine.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 443 din 15 mai 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 2 mai 2006 și 6 iunie 2006, pronunțate în dosarele nr. 37.655/2/2005 (4.560/2005) și nr. 1.402/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția a fost ridicată de Pan Guanhua și Fu Songlin în cauze de contencios administrativ, având ca obiect anularea dispozițiilor de părăsire a teritoriului României emise de Autoritatea pentru străini și obligarea acestei instituții la prelungirea dreptului lor de ședere pe o perioadă de un an în scopul desfășurării de activități comerciale.

În motivările excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 contravin prevederilor art. 45 alin. (1) din Constituție întrucât, prin condiționarea prelungirii dreptului străinilor de ședere în România de prezentarea de documente care să ateste investiția realizată în conformitate cu planul de afaceri, se limitează dreptul acestora de acces liber la o activitate economică, la libera inițiativă și exercitarea acestora. De asemenea, se consideră că sunt încălcate și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la convenție, întrucât restricția menționată îi privește numai pe cetățenii străini. Se mai arată că textul criticat contravine și principiului consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legea trebuie să fie suficient de precisă și accesibilă pentru a înlătura orice risc de arbitrar.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că este dreptul suveran al fiecărui stat de a reglementa șederea străinilor pe teritoriul său, limitarea și

condiționarea în această materie neputând fi considerată discriminatorie. Arată că textul criticat este suficient de clar încât să permită destinatarilor să întrevadă conduita de urmat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile art. 45 din Constituție garantează libertatea economică numai în măsura în care este exercitată cu respectarea condițiilor legii; or, textul de lege criticat stabilește condițiile care trebuie îndeplinite pentru a se putea prelungi dreptul de ședere pe teritoriul României pentru desfășurarea de activități comerciale. Precizează că nu poate fi reținută critica legată de nerespectarea cerințelor de claritate și precizie impuse de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate de autorii excepțiilor. În sprijinul acestei opinii, invocă cele statuate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 443 din 30 mai 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, care au următorul cuprins: „(1) *Străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară, dacă: a) prezintă documente care atestă investiția realizată în conformitate cu planul de afaceri;*”.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 45 din Constituție — „*Libertatea economică*”, precum și celor ale art. 14 — „*Interzicerea discriminării*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 — „*Interzicerea generală a discriminării*” din Protocolul nr. 12 la convenție, ratificat de România prin Legea nr. 103/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 2 mai 2006.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale ca și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 443 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 15 iunie 2006, Curtea Constituțională a respins excepția ca neîntemeiată.

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții în valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Pan Guanhua și Fu Songlin în dosarele nr. 37.655/2/2005 (4.560/2005) și nr. 1.402/2/2006 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 898

din 5 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 66 alin. (1)
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Sabah Haj Chafik în Dosarul nr. 6.457/302/2006 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.874D/2006, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în Dosarul nr. 16.963/302/2005 (număr în format vechi 16.285/2005) al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului

nr. 1.874D/2006 la Dosarul nr. 1.873D/2006, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiate a excepțiilor de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 iunie 2006, pronunțate de **Judecătoria Sectorului 5 București** în dosarele nr. 6.457/302/2006 și nr. 16.963/302/2005 (număr în format vechi 16.285/2005), **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.** Excepția a fost ridicată de Sabah Haj Chafik și Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor formulate împotriva unor hotărâri ale Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererilor de acordare a statutului de refugiat.

În motivările excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că textul criticat din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva, la 28 iulie 1951, raportat la art. 11 alin. (1) și (2), art. 18 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală. Se arată că, în ipoteza admiterii de către instanță a unei plângeri formulate împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați, solicitantul dreptului de azil nu cunoaște motivele reținute de instanță ca relevante în acordarea

statutului de refugiat, astfel încât acesta este obligat să declare recurs indiferent de soluția pronunțată de instanță, spre deosebire de Oficiul Național pentru Refugiați, care va declara recurs numai atunci când soluția pronunțată de instanța de fond îi este nefavorabilă. Autorii excepțiilor susțin că dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, care instituie termenul de declarare a recursului în 5 zile de la pronunțare, nesocotesc dreptul refugiaților de acces liber și facil la instanțele de judecată, statuat prin art. 16 alin. (1) din Convenția de la Geneva. În continuare, compară durata acestui termen cu termenele de introducere a recursului stabilite de regulile de procedură civilă, de procedură penală și în contencios administrativ și conchide că se creează o situație nefavorabilă solicitanților statutului de refugiat.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât termenul de 5 zile de la pronunțarea hotărârii a fost stipulat tocmai în considerarea procedurii speciale aplicabile soluționării cererilor de acordare a statutului de refugiat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că textul de lege criticat nu conține norme contrare prevederilor constituționale și convenționale invocate. Precizează că procedura de acordare a statutului de refugiat a fost adaptată cerințelor de celeritate și eficiență impuse de specificul domeniului de reglementare, precum și de legislația europeană în domeniu, în sensul simplificării procedurilor pentru rezolvarea de îndată a cererilor privind acordarea unei forme de protecție umanitară, urmărindu-se totodată respectarea minimului de garanții procedurale prevăzute de actele juridice internaționale în materie de refugiați.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 sunt constituționale. În acest sens, arată că accesul liber la justiție și dreptul la apărare — aspecte esențiale ale dreptului la un proces echitabil — sunt asigurate prin respectarea cerințelor procedurale specifice, precum și prin reglementarea căii de atac a recursului, care, însă, conform art. 129 din Constituție, se exercită în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, prevederile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, având următorul cuprins: *„Împotriva hotărârii instanței contestatarul sau Oficiul Național pentru Refugiați poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. Declararea recursului în termen suspendă executarea dispoziției de părăsire a teritoriului.“*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil. De asemenea, aceștia invocă și nerespectarea art. 16 paragrafele 1 și 2 din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la 28 iulie 1951 la Geneva, la care România a aderat prin Legea nr. 46/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 17 iulie 1991, referitor la accesul oricărui refugiat în fața tribunalelor de pe teritoriul statelor contractante, raportat la textele constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) — *„Dreptul internațional și dreptul intern“*, ale art. 18 alin. (2) privind dreptul de azil și ale art. 20 alin. (2) — *„Tratatele internaționale privind drepturile omului“*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România a fost abrogată expres prin art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, intrată în vigoare la data de 16 august 2006.

Prin Decizia Plenului nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, Curtea Constituțională a statuat că în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Prevederile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 au fost preluate în cuprinsul art. 66 alin. (1) din Legea nr. 122/2006, cu excepția tezei a doua a textului inițial. Prin urmare, Curtea va exercita controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor art. 66 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, care au următorul cuprins: *„Împotriva hotărârii instanței contestatarul sau Oficiul Național pentru Refugiați poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.“*

Curtea urmează să respingă ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, întrucât argumentele și soluțiile pronunțate în deciziile referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 își mențin valabilitatea și în prezenta cauză. Pentru ilustrarea jurisprudenței în materie a Curții, se pot menționa Decizia nr. 503 din 4 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 986 din 7 noiembrie 2005, și Decizia nr. 359 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 17 mai 2006.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 66 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Sabah Haj Chafik și Mohamed Mossa Mohamed Shaqfa în dosarele nr. 6.457/302/2006 și nr. 16.963/302/2005 (număr în format vechi 16.285/2005) ale Judecătoriai Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 899

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Protocolului referitor la Metodologia privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4 și ale art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 12.765/3/2006, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „Protocolului anexă la Decizia nr. 105/2005 a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor“ și ale art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, text introdus prin Legea nr. 285/2004.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Augusta Papier“ — S.R.L. din București într-un proces având ca obiect pretenții privind drepturi de autor și drepturi conexe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile Protocolului referitor la Metodologia pentru cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 57 din Constituție, deoarece prin plata unei astfel de remunerații se creează privilegii pentru beneficiarii drepturilor de autor, plată ce se referă la o prestație pe care importatorii și fabricanții de suporturi nu au efectuat-o. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, arată că acest text de lege îngreudește libertatea comerțului prin „stabilirea unor taxe ce nu sunt întemeiate și nu respectă concurența loială prin instituirea obligației de a face publice informații de natură a prejudicia interesele economice“.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția ridicată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Protocolului referitor la Metodologia privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4 și ale art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Societatea Comercială „Augusta Papier“ — S.R.L. în Dosarul nr. 12.765/3/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal, se prezintă, pentru autorul excepției, consilierul juridic Mihai Lahman, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente solicită admiterea excepției pentru aceleași motive pe care le-a invocat în notele scrise depuse la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției referitoare la prevederile Protocolului publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin Decizia nr. 105/2005 a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor și, ca neîntemeiată, a excepției referitoare la art. 107¹ din Legea nr. 8/1996.

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile „Protocolului anexă la Decizia nr. 105/2005 a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor” nu pot fi supuse controlului de constituționalitate, astfel că excepția este inadmisibilă, având în vedere competența Curții Constituționale, potrivit Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, arată că aceasta este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu art. 135 alin. (2), raportat la art. 45 din Constituție. În concluzie, consideră că excepția referitoare la aceste prevederi este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția privind „Protocolul anexă la Decizia nr. 105/2005 a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor” este inadmisibilă, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Cu privire la art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, arată că acest text de lege este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile Protocolului referitor la Metodologia privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 6 mai 2005, ca urmare a Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 105 din 3 mai 2005, precum și prevederile art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996.

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 alin. 1 — „Egalitatea în drepturi”, ale art. 57 — „Exercitarea drepturilor și a libertăților” și ale art. 135 alin. (2) lit a) privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Protocolului referitor la Metodologia privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, Curtea constată că, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție, aceasta „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești*

sau de arbitraj comercial; [...]”. De asemenea, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, prevede că: „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”*.

Curtea constată că, potrivit acestor dispoziții constituționale și legale, ordinele organelor de specialitate ale administrației publice centrale exced competenței Curții Constituționale, astfel că excepția referitoare la aceste prevederi urmează a fi respinsă, ca fiind inadmisibilă.

II. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, Curtea observă, că ulterior sesizării sale, art. 107¹ a fost modificat prin art. I pct. 27 din Legea nr. 329/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 123/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 31 iulie 2006, textul criticat păstrându-și soluția legislativă.

Art. 107¹ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, are următoarea redactare: „*Remunerația compensatorie pentru copia privată se colectează de către un organism de gestiune colector unic pentru operele reproduse după înregistrări sonore și audiovizuale și de către un alt organism de gestiune colector unic pentru operele reproduse de pe hârtie, în condițiile prevăzute la art. 133 alin. (6)–(8). Cele două organisme de gestiune colectivă, cu atribuții de colector unic, sunt desemnate prin obținerea votului majorității organismelor de gestiune colectivă beneficiare, la prima convocare, sau prin obținerea celui mai mare număr de voturi la o a doua convocare, indiferent de numărul celor prezenți. Organismele de gestiune colectivă desemnate prin vot vor depune la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor procesul-verbal prin care au fost desemnate. În termen de 5 zile lucrătoare de la data depunerii, Oficiul Român pentru Drepturile de Autor va numi colectorul unic prin decizie a directorului general, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

Autorul excepției consideră că acest text contravine art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât îngreudește libertatea comerțului prin „stabilirea unor taxe ce nu sunt întemeiate și nu respectă concurența loială, prin instituirea obligației de a face publice informații de natură a prejudicia interesele economice”.

Cu privire la această critică, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 180 din 10 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 8 decembrie 2000, a statuat că remunerația compensatorie pentru copia privată este un drept patrimonial rezultând din dreptul de proprietate intelectuală al titularilor dreptului de autor sau al drepturilor conexe. Art. 107–112 din Legea nr. 8/1996 reglementează o remunerație echitabilă, sub forma unei taxe, aplicată asupra prețului de vânzare al suporturilor și al aparatelor fabricate în țară, respectiv asupra valorii înscrise în documentele organelor vamale pentru suporturile și aparatele importate. Caracterul echitabil al remunerației compensatorii rezultă din faptul că aceasta are valoarea unei contraprestații pentru activitatea creatoare a unor persoane fizice sau juridice de drept privat, activitate pusă în slujba unor terți, care în acest fel pot să apară în calitate de debitori. Pentru aceste considerente, Curtea a decis că aceste prevederi nu contravin dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Protocolului referitor la Metodologia privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, excepție ridicată de Societatea Comercială „Augusta Papier” — S.R.L. în Dosarul nr. 112.765/3/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 900

din 5 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001
privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mayumi” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.999/2006 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că la dosarul cauzei părțile Ludovic Thomas Andrenyi și Katharina Helene Andrenyi au depus note scrise prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată și judecarea cauzei în lipsa acestora.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Prin Încheierea din 19 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.999/2006, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Mayumi” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederea art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, în măsura în care se interpretează că se aplică și situațiilor juridice anterioare intrării în vigoare a acestui text de lege.

Tribunalul Arad — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, arătând că interpretarea și aplicarea legii nu intră în competența Curții Constituționale, ci a instanțelor judecătorești.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căroră: „(5) *Sub sancțiunea nulității absolute, până la soluționarea procedurilor administrative și, după caz, judiciare, generate de prezenta lege, este interzisă înstrăinarea, concesionarea, locația de gestiune, asocierea în participațiune, ipotecarea, locațiunea, precum și orice închiriere sau subînchiriere în beneficiul unui nou chiriaș, schimbarea destinației, grevarea sub orice formă a bunurilor imobile — terenuri și/sau construcții notificate potrivit prevederilor prezentei legi.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mayumi” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.999/2006 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 901

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de Leontin Moldovan în Dosarul nr. 4.607/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că asupra neconstituționalității acestor prevederi de lege Curtea s-a

pronunțat prin Decizia nr. 855/2006, neexistând temeieri pentru a fi modificată jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.607/2006, **Tribunalul Hunedoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 lit. a), art 39 alin. (6) și art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate**, excepție ridicată de Leontin Moldovan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

Art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 contravine prevederilor constituționale ale art. 17, care consacră protecția de care se bucură cetățenii români aflați în străinătate, ale art. 25, care garantează dreptul la libera circulație, și ale art. 53, care prevede posibilitatea restrângerii prin lege, în condiții strict și limitativ enumerate, a exercițiului unor drepturi și libertăți. De asemenea, invocă nerespectarea art. 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și a art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră libertatea de circulație și permit restrângerea acesteia numai în situațiile limitativ enumerate.

Textul de lege dispune restrângerea exercițiului dreptului la libera circulație în străinătate a persoanelor care au fost returnate dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat, condiție care nu se regăsește, însă, printre cele limitativ prevăzute în art. 53 din Constituție. Totodată, dispoziția criticată nu are în vedere că ingerința în dreptul resortisanților de a părăsi orice țară, inclusiv propria țară, și de a se stabili în orice țară doresc nu poate avea decât caracter de excepție, trebuie să se justifice prin necesitatea ei într-o societate democratică și să respecte principiul proporționalității. În plus, aceasta nu face referire la valorile sociale care se presupune a fi apărate prin măsura restrângerii, nu condiționează instituirea restricției decât de returnarea prin acordul de readmisie, nu pretinde să se verifice dacă returnarea a fost justificată ori abuzivă sau dacă persoana este pretabilă să atenteze la valorile a căror apărare se urmărește, lăsând loc, prin caracterul lor confuz și imprecis, la diferite interpretări și chiar la abuzuri ori discriminări. De asemenea, apreciază că textul de lege criticat nu este suficient de accesibil, previzibil și precis, încât să înlăture orice risc de arbitrar.

În opinia autorului excepției, dispozițiile art. 39 alin. (6) din legea atacată încalcă art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, referitor la supremația Constituției și a legilor, precum și art. 23 alin. (11) din aceasta și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele texte instituind prezumția de nevinovăție. Potrivit textului de lege criticat, măsura restrângerii exercițiului dreptului la libera circulație se execută înainte de soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, iar promovarea căilor de atac nu suspendă executarea hotărârii instanței. Totodată, dacă sentința

tribunalului este casată sau desființată, poate apărea situația ca măsura restrângerii să fi fost nejustificată în perioada exercitării apelului sau recursului. Prin urmare, este răsturnată prezumția de nevinovăție, instituție care, potrivit practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se aplică exclusiv domeniului penal, ci ori de câte ori fapta imputabilă unei persoane are o conotație penală. Menționează că în literatura de specialitate se susține teza potrivit căreia prezumția de nevinovăție se aplică și în cazurile de fraudă fiscală sau în materie de sancțiuni administrative, cum este limitarea dreptului la liberă circulație în străinătate.

Cu privire la neconstituționalitatea art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005, se arată că aceste dispoziții permit reclamantului să ceară, iar instanței de judecată să dispună menținerea restricției asupra exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate pe o durată de până la 3 ani, chiar dacă efectele suspendării administrative, dispuse în baza Ordonanței Guvernului nr. 65/1997, în prezent abrogată, ar trebui să înceteze prin expirare. Se încalcă astfel principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece se instituie o măsură nouă de limitare a exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, pentru fapte săvârșite înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 248/2005.

Tribunalul Hunedoara — Secția civilă apreciază că prevederile art. 38 lit. a) și art. 39 alin. (6) sunt constituționale. În ceea ce privește art. 55 alin. (1) lit. c) consideră că acestea contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, în măsura în care dispun că măsurile prevăzute de Legea nr. 248/2005 se aplică și unor fapte petrecute înainte de intrarea în vigoare a acestei legi.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată. În acest sens arată că, potrivit art. 25 din Constituție, condițiile exercitării dreptului la liberă circulație se stabilesc prin lege, astfel că ține de opțiunea legiuitorului stabilirea condițiilor în care cetățenii români pot circula în străinătate. În ceea ce privește încălcarea principiului prezumției de nevinovăție, precizează că, potrivit art. 23 alin. (11) din Constituție, acest principiu este aplicabil exclusiv în situația săvârșirii unei infracțiuni.

Cu privire la încălcarea principiului neretroactivității, arată că posibilitatea transformării în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate privește măsurile aflate în curs de executare care au fost dispuse deja în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 65/1997.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 38 lit. a) și art. 39 alin. (6) din Legea nr. 248/2005 sunt constituționale.

În ce privește art. 55 alin. (1) lit. c) din aceeași lege, consideră că aceste dispoziții sunt neconstituționale în raport cu art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece afectează măsurile deja luate în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 165/1997.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 29 iulie 2005, având următorul conținut:

— Art. 38 lit. a): *„Restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a cetățenilor români poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 3 ani numai în condițiile și cu privire la următoarele categorii de persoane:*

a) cu privire la persoana care a fost returnată dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat“;

— Art. 39 alin. (6): *„(6) Exercițarea căilor de atac prevăzute la alin. (4) și (5) nu suspendă executarea hotărârii instanței.“;*

— Art. 55 alin. (1) lit. c): *„(1) Măsurile de suspendare a dreptului de a folosi pașaportul, dispuse în temeiul art. 14 alin. (1) lit. a)—e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997, cu modificările și completările ulterioare, și aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei legi rămân în vigoare sau, după caz, încetează după cum urmează:*

[...]

c) cele dispuse în temeiul art. 14 alin. (1) lit. e) încetează de drept, cu excepția celor dispuse cu privire la cetățenii români returnați în baza acordurilor de readmisie încheiate de România cu alte state, care rămân în vigoare pentru o perioadă de 6 luni, putând fi transformate, înainte de expirarea acestui termen, în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate, în condițiile prevăzute la art. 39 alin. (1) și (3)—(8), precum și, după caz, la art. 44 din prezenta lege, la solicitarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră sau, după caz, a Direcției Generale de Pașapoarte“.

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la supremația Constituției și a legilor, art. 15 alin. (2), privind principiul neretroactivității legii civile, art. 17, referitor la protecția de care se bucură cetățenii români aflați în străinătate, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 25, consacrat dreptului la libera circulație, și art. 53, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, invocă nerespectarea art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la prezumția de nevinovăție, a art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 la Convenție, precum și a art. 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice,

texte prin care se consacră libertatea de circulație și condițiile în care restrângerea acesteia este permisă.

Examinând excepția, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la articolul 38, Curtea reține că măsura dispusă de textul de lege criticat se circumscrie situațiilor expres și limitativ prevăzute în art. 53 din Constituție, respectiv apărarea securității naționale și a ordinii publice, având în vedere că problema controlului migrației ilegale din România spre statele europene prezintă interes atât pe plan intern, cât și extern. Pentru aceste considerente a fost elaborată această lege, care asigură implementarea atât a prevederilor constituționale, cât și a art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, a art. 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și a art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

II. Cât privește dispozițiile art. 39 alin. (6) din Legea nr. 248/2005, potrivit cărora exercitarea căilor de atac ale apelului și recursului nu suspendă executarea hotărârii instanței, Curtea constată că acestea nu contravin normelor constituționale și convenționale referitoare la prezumția de nevinovăție. Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, adoptarea regulilor de procedură, printre care și cele privind termenele de exercitare și soluționare a căilor de atac, precum și posibilitatea suspendării executării unei hotărâri judecătorești pe perioada exercitării acestora, intră în competența exclusivă de reglementare a legiuitorului, care, în funcție de anumite situații specifice și fără a aduce atingere drepturilor fundamentale, poate institui, pentru motive obiective și raționale, norme de procedură diferite. Ca atare, imposibilitatea suspendării executării hotărârii instanței pe perioada exercitării căilor de atac se justifică prin specificul de reglementare a legii, și anume regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, precum și prin natura sancțiunilor corespunzătoare.

III. Cu privire la neconstituționalitatea art. 55 alin. (1) lit. c), în raport de art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că textul criticat nu instituie o nouă măsură pentru o faptă săvârșită și sancționată sub regimul legii vechi. Finalitatea măsurilor dispuse de actul normativ abrogat și noul act normativ este aceeași, deosebirea de reglementare fiind că, în acest din urmă caz, autoritatea care o poate aplica este instanța de judecată, și nu organul cu atribuții în domeniul circulației cetățenilor români în străinătate, ceea ce îi conferă o notă de obiectivitate, eliminând, totodată, posibilul comportament subiectiv în aprecieri din partea autorităților administrative.

Totodată, Curtea mai reține că art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 prevede că solicitarea privește sancțiunile în curs de executare la data intrării în vigoare a legii și care rămân în vigoare pentru o perioadă de 6 luni cu privire la cetățenii români returnați în baza acordurilor de readmisie încheiate de România cu alte state, ele putând fi transformate, înainte de expirarea acestui termen, în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate, ceea ce demonstrează fără echivoc caracterul neretroactiv al textului legal.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de Leontin Moldovan în Dosarul nr. 4.607/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 902

din 5 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

debitor, în vederea judecării unei cereri de suspendare a executării silită, echivalează cu împiedicarea acestuia de a-și susține cauza pe fond, din motive obiective, ce țin de imposibilitatea depunerii cauțiunii.

Judecătoria Brăila consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Agricolă din Brăila în Dosarul nr. 6.509/2006 al Judecătoriei Brăila.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.509/2006, **Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Agricolă din Brăila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat îngrădește accesul liber la justiție, precum și principiul egalității în fața legii, deoarece obligația depunerii unei cauțiuni de către

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (1) și (2), referitoare la accesul liber la justiție și la interdicția îngrădirii prin lege a exercițiului acestui drept, art. 52 alin. (1), referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”, art. 124 alin. (2), privind caracterul unitar, imparțial și egalitar al justiției.

Examinând excepția, Curtea constată că aceste prevederi legale au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare, între alte dispoziții constituționale, și la cele cuprinse în art. 21 și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 375 din 28 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 14 octombrie 2004, Curtea a constatat că prevederile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, reținând, în esență, că instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Agricolă din Brăila în Dosarul nr. 6.509/2006 al Judecătorei Brăila.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 903

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Predeleanu și Anca Denise Predeleanu în Dosarul nr. 39.149/1/2004 (număr în format vechi 863/2006) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, Adrian Predeleanu, personal, precum și partea Beatrice Petrescu, personal și asistată de avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorul excepției, Adrian Predeleanu, solicită admiterea acesteia, susținând, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât împiedică părțile din proces de a beneficia de un real control judiciar prin exercitarea unei căi de atac, deoarece hotărârea atacată este examinată de aceeași instanță ce a pronunțat-o.

Reprezentantul părții Beatrice Petrescu solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, în esență, pentru motivele reținute în jurisprudența anterioară a Curții Constituționale în această materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 39.149/1/2004 (număr în format vechi 863/2006), **Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Adrian Predeleanu și Anca Denise Predeleanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, în temeiul acestora, recursul este soluționat de aceeași instanță care a pronunțat hotărârea supusă recursului, astfel încât părțile nu mai pot beneficia de un real control judiciar, exercitat de către o instanță superioară aceleia care a pronunțat hotărârea de fond.

Curtea de Apel București – Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției, potrivit susținerilor autorului acesteia, îl reprezintă prevederile art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, potrivit căreia:

„(3) Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.“

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1), referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (3), privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 53 – „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți“, art. 129 – „Folosirea căilor de atac“ și art. 154 alin. (1), referitor la conflictul temporal de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea reține că prevederile art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare, între alte dispoziții constituționale, și la art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 53 și art. 129, invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 90 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 1 martie 2006, Curtea, respingând excepția, a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora: *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege“, iar, „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii“.*

De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, deși prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fine de neconstituționalitate. Astfel, dincolo de caracterul tranzitoriu al acestei reglementări, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. În fine, Curtea a constatat că nu poate fi primită

nici critica privind încălcarea principiului controlului judiciar ierarhic, întrucât Constituția nu consacră un asemenea principiu, ci, potrivit art. 129, numai folosirea căilor de atac prevăzute de lege.

Soluția și considerentele pronunțate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Predeleanu și Anca Denise Predeleanu în Dosarul nr. 39.149/1/2004 (număr în format vechi 863/2006) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

